

pravice, kakor pri porotnikih. Mogoče, da se v tej zadevi v novem tiskovnem zakonu ukrene kaj na boljše.

Nujna predloga naših poslancev.

V seji drž. zbora 6. febr. so vložili poslanci Žičkar in tovariši sledeči »nujni predlog glede bede v občinah Sv. Vid pri Planini in Zagorje, obe v političnem okraju Brežice.«

V letu 1902 ste doživeli imenovani občini silno slabo letino, tako, da se nahaja tam največja beda in če ne dojde nagla zdatna pomoč, utegnejo ljudje umirati od lakote. Natančnejši podatki o tem se nahajajo v prošnji občine Sv. Vid pri Planini z dne 26. jan. 1903 na visoko c. kr. notranje ministerstvo, kakor v peticiji občine Zagorje z dne 2. febr. t. l. na visoko poslansko zbornico. Kakor je v teh prošnjah razloženo, je nastala slaba letina vsled pomladanskega mraza; potem vsled hladnega vremena ob poletnem času; pridružila se je večkratna toča, katera je pokončila celo poznejše poganjke na trtah in sadnih drevesih. Nena- vadno silna jesenska slana pa je posmodila slednjič nezorelo koruzo in ajdo. Žitna cena je že zdaj neprimerno visoka. Ljudstvo silno zadolženo, denarje na posodo dobiti, je težko. Starejši otroci odhajajo v tovarne ali rudokope; pomanjkanje, kakor rečeno, silno občutljivo. Glede tega stanja predlagajo podpisani:

»Visoka zbornica skleni: »C. kr. vlada se pozivlje, da o bedi, katera se nahaja v imenovanih občinah, naglo poizveduje in tamošnjim prebivalcem pomaga z zdatnimi državnimi sredstvi. V formalnem oziru se predlaga, da se ta predlog brez prvega čitanja izroči odseku za bede v naglo rešitev. — Na Dunaju, dne 5. febr. 1903. Žičkar in 21 tovar.

V seji drž. zbora dne 5. febr. so vložili poslanci Robič in tovariši sledeči nujni predlog:

Razni deli sodnijskega okraja Sloven. Bistrica, polit. okraj Maribor, posebno pa občine Jelovec, Makole, Sv. Ana, Dešno, Stopno, Pečke in Statenberg so bile v letu 1902 večkrat upostavljene po uimah. Mraz, toča, povodnji in razne trzne bolezni so pridelke popolnoma ali deloma uničili. Nesreča je tem večja, ker so bile imenovane občine skozi več let po uimah obiskane in ker je trta, jedini dohodek tamošnjih prebivalcev, popolnoma uničena. Vsled teh žalostnih razmer je prebivalstvo omenjenih krajev v največji bedi.

Podpisani predlagajo: Visoka zbornica naj sklene: »Visoka vlada se pozivlje, takoj vse odrediti, da se beda težko prizadetih prebivalcev z izdatnimi državn. podporami odpravi. V oblikostnem oziru se predlaga, da se ta nujni predlog kolikor mogoče hitro odboru zoper bedo predloži. — Dunaj, 5. febr. 1903.

Robič in 20 tovar.

Dopisi.

Selnica ob Dravi. (Smrt.) Dne 12. svečana so zvonovi naznanjali žalostno vest, da je zopet nemila smrt terjala svojo žrtev. Pobralla je tokrat blago ženo, kmetico Ivano Skrbinek po domače Galič. Ko se je raznesla ta žalostna vest, je vsak zdihoval po dragi prijateljici in priljubljeni cerkveni pevki. Skozi dvajset let je hodila na kor in njen milodoneči sopran ali prvi glas ni le znan samo domačim, ampak vsem romarjem, ki prihajajo v velikem številu iz vseh krajev slovenskega Štajerja na bratovsko nedeljo sem v Selnico na božjo pot. — In res, letos na bratovsko romarji ne bodo slišali več njegove glasú; obmolnil je za vselej. Čeravno je stanovala 3/4 ure od cerkve daleč, vendar je prišla vedno točno k pevskim vajam in na kor. Ni je zadržala daljna pot, ne slabo vreme in silni mraz. Nikoli ni godrnjala; bila je vedno vesela in dobre volje. Tudi v družbi je bila rajna rada vesela, židane volje in šaljiva. Doma pa je bila uzor pridne, delavne gospodinje. Mož je zgubil z njo vzgledno ženo, petero še ne šoli odraslih otrok pa najskrbnejšo mater. Kaj bodo počeli — sirotice — brez drage mame? V najlepši starosti — štela je 40 let, jo je po kratki bolezni nepričakovano pobralla kruta smrt. Na svečnico je pela pri rani in pozni božji službi ne vedoč, da ji bo malo čez teden dni že pel mrtvaški zvon. Dne 11. svečana zvečer je sprevidena s sv. zakramenti za umirajoče zatisnila trudne oči k večnemu počitku. Pogreba se je udeležilo veliko število ljudi v dokaz njene priljubljenosti. Ko se je zapela pri sv. maši pesmica za njeno slovo, se je slišal glasni jok po cerkvi.

Ravno tako nisi videl suhega očesa na mirodvoru, ko se je spuščala rakev z pozemeljskimi ostanki naše Hane v hladni grob.

Iz hvaležnega srca pa ji kliče pisatelj teh vrstic: »Počivaj v miru nepozabljiva žena, mati, prijateljica in cerkvena pevka, dokler se zopet vidimo nad zvezdami!« K.

Sv. Tomaž blizu Ormoža. (Marsikaj.) Na starega leta dan sem šel proti farni cerkvi Sv. Tomaža. Ko pridem na trg, vidim lepo število ljudstva, katero se je živahno pogovarjalo. Radoveden seveda, kaj to pomeni, vprašam bližnjega moža, kaj se bode tukaj godilo. Kaj, ali ne veste nič, mi odgovori mož, da smo dobili tako zaželjeno žandarmerijsko postajo, katera bode z jutrajšnjim dnevom začela že poslovati. Sedaj ob 9. uri pa se bode v to svrhu slovesna sv. maša služila. Ali to ni lepo? Z Bogom hočejo gospodi žandarmi pričeti svoj težek posel in mi farani se seveda hočemo tudi vdeležiti tega vselepega čina.

Po službi božji grem v bližnjo gostilno. Tukaj so se tudi zbrali gg. žandarmi in župani ter obč. svetovalci na mali sestanek. G. župan Korački je napil prvi došlim gg. žandarjem ter v kratkih besedah omenil, kako se je zgodilo, da smo dobili postajo. Moram omeniti, da je bila to njegova zasluga. Gosp. stražmojster Leskovar, kateri je bil v svoji prejšnji štaciji tako priljubljen, omenil je, da hoče delovati v prid prebivalstva in si zato še prosi pri gg. županih zdatne pomoči. Čez nekaj časa sta še č. gg. dekan in kaplan počastila družbo. Č. gospod dekan so tudi napili došlim orožnikom.

Sedaj pa še hočem o narodnosti naše fare omeniti; sicer ste že zadnjič pisali, da ima Sv. Tomaž po zunajnosti narodno lice, a moram pa temu pripomniti, da je naše prebivalstvo tudi v srcu zavedno narodno katoliško. To najbolj priča veliko število naročnikov na vaš cenjeni list, kateri prihaja v 100 iztisih, ter na »Naš Dom«, katerega število je 75 — ter tako isti prihaja v 175 iztisih v našo faro. »Štercu« sicer to ne dela veselja, ker »Naš Dom« mu dela preveč preglavice. Ti presneti »Šterc« pri nas se je zelo posušil, če mu bode povsod taka pela, tedaj bode hitro na suhem.

Nekdaj smo pridno prirejali veselice, katerih smo se radi vdeleževali, a sedaj pa ne more več do tega priti. Naši purgarji so precej čudni postali. To sem bil zopet v gostilni, ko stopita v sobo dva mlada gospoda. Seveda sem vzdignil svojo čepico in želel dober dan Bog daj — a za ta pozdrav še od njih nisem odgovora dobil. Za nas pač taki mladi gospodje in gospice zbog njihovega ponosa niso, mi smo prosti ljudje, a vendar pošteni. Tisti gospici pa, katera je v neki družbi s ponosom rekla, da je bila Nemka in še je, priporočamo, da pobere svoja kopita in gre v blaženi »rajh«!

Seančki.

Malanedelja. (V o b r a m b o.) V st. 7 z dne 12. febr. t. l. je poslal neki ljubeznjivi dopisnik iz zgodovinsko znamenite Rožne doline pri Mali Nedelji v »Slov. Gosp.« dopis, kateri se bavi ne ravno v blaglasnem tonu tudi z mojo osebo. To mi bo v naslednjem v toliko popraviti, v kolikor je to resnici na ljubo potrebno.

V naprej bodi povedano, da sem tudi jaz soustanovnik malanedeljskega bralnega društva ter sem 15 let opravljal posel knjižničarja. Po društvenih pravilih voli veliki zbor pet odbornikov. Ti volijo potem med seboj predsednika, namestnika in denarničaja; ostala dva sta odbornika. Zadnjih 12 let mi je odbor poverjeval leto za letom posel denarničarja. Kar se tiče računov, povdarjam, da sem jih redno polagal v pregled vsako leto v dveh izvodih, toraj je dobil lahko eden tak izvod vsak ud na dom. Račune še imam vse shranjene in so vsakomur na razpolago. Ulogo knjižničarja sem nehote moral opravljati, ker te sitne službe nihče drugi opravljati ni hotel. Deval sem redno vsako nedeljo

časopise v za to pripravljene držaje, ter tudi delil knjige, kadar jih je kateri ud zahteval. V zadnjem letu je nekoliko se le iz šole stopivših dečkov vpisanih po bratih hotelo mi nagajati s tem, da so odklanjali knjige, katere sem jim jaz izbiral ter za njihovo starost primerne spoznal, ampak so zahtevali romane, »Zvon« s 4000 in druge približno tako zanimive spise. To je bil vzrok, da sem dvakrat mrmral. Da bi bil pa vsakokrat mrmral, kadar sem komu delil knjige, kakor trdi dopis v prejšnji številki, to bi bilo preveč mrmranja in bi bil v 15 letih že vsled tega moral na prsih močno oslabeti.

Dalje tudi stoji v zgoraj omenjenem dopisu, da sem »mrmral in mrmral, ako so fantje prišli, da bi čitali časopise.« Zaradi tega nisem nikdar mrmral, pač pa sem bil nevoljen, kadar je kateri ud ali neud časopise takoj, ko sem jih bil pripravil, odnesel. Branil sem tudi v šolski sobi kaditi in ostajati v njej med mašo, ker mi je znano, da pošiljajo starši ob nedeljah in praznikih svojo mladino k cerkvi zaradi službe božje. Protivil sem se i nadalje neslanim, na šolsko tablo napisanim opazkam, katere sem večkrat našel.

Ali mislite, gospod dopisnik, da me je navdajalo takrat posebno veselje, ko sem našel na šolski tabli z neukretno roko napisan stavek: C v a h t e j e n o r. Toliko v pojasnilo o našem društvu »o njegovih razmerah« in »kar bi vsakega najbolj zanimalo«.

Društvenikov šteje naše društvo letos 22, povprečno število v 15. letih pa je 32.

Spregovoriti mi je še o veljavnosti volitve petih članov v odbor, pri kateri se pre ni doseglo, ker se je delala »sitna zmešnjava«. Kdo je delal zmešnjavo? Jaz sem odklonil vsako nadaljno izvolitev v odbor, kajti za častna mesta se nikdar nisem potegoval in se rad umaknem sposobnejšemu. To ni bil nikak vzrok zmešnjavi. Na predlog najstarejšega uda se je nazadnje volilo po vzklicu. Izvoljeni so bili soglasno lanski odborniki. Jaz čakam, da me nadomesti sposoben naslednik. Naj se kmalo oglasi!

Z ozirom na opazko: »Drugod se vršijo take veselice navadno po šolskih sobah, ali pri nas Malanedeljanih to ni dovoljeno, ker g. Cvahte tega ne trpijo« — odgovarjam z odlokom ministerijalne odredbe za bogocastje in uk z dne 20. avg. 1870, št. 7648. Tu stoji v odstavku o učiteljskih dolžnostih v § 29 alin. 2 v prevodu: »Učitelj naj na to pazi, da šolskih prostorov ne rabi sam na način, ki je v nasprotju z njihovim namenom, pa jih tudi naj ne pusti rabiti.« Šolsko vodstvo kot najnižja instanca ne more v takih slučajih dajati nikakega dovoljenja.

Ako želi gospod dopisnik prirediti kako veselico v šolskih prostorih, naj si izprosi za to dovoljenje od višjih šolskih oblasti. — Pri Mali Nedelji, dne 14. februarja 1903.

Simon Cvahte, nadučitelj.

Iz Žič. Pri nas je pri poslednji občinski volitvi odločil g. J. Gosak svoje častno mesto, koje so mu poverili njegovi soobčani pred 20 leti in v tej dolgi dobi je bil on vsikdar in povsod na mestu kot naroden mož in skrben oče občine. Pod njegovim vodstvom se je popravila cerkev, sezidala krasna nova šola, dá, cela vas je dobila drugo, lepše lice. Iz narodno malomarnega sela preustrojila se je v tej dobi zavedna slovenska vas. Županova hiša bila je narodno središče, od tamkaj je dobivalo bralno društvo vedno in vedno novih močij. Umevno je, da gledamo z nekako nezaupnostjo v negotovo bodočnost, ki nam lahko prinese nesrečo v našo sredino ter nam podeli za župana moža ravno nasprotnih lastnostij — »Štajerčevega« kalibra. Žičani, — tega se varujte! Vsakdor, ki je naročen na to umazano cunjo, nam že samo raditega dela v narodnostnem oziru sramoto, in človeka, ki je v sramoto celi občini, dá, celemu narodu, — takšnega ne smemo imeti za svojega voditelja, ker smo potem samo čreda ničvrednih, nezavednih kimovcev.

Ker g. Gosak nikakor več ne sprejme izvolitve, volimo moža, ki bo imel vsaj de-

loma njegove lastnosti, — nikdar pa »Štajerčevca« — t. j. odpadnika in sovražnika našega naroda, ki se v svojem »evangelju« vneto uči surovostij, nemškutarstva, nazadnjaštva in srednjeveške olike, s katero bi potem obkladal nas narodne, napredne soobčane. Če pa kljub tem opominom padete v sramoten prepad, pred katerim vas svarimo, — potem vedite, da se snidemo mnogokrat na tem mestu, kar vam pa ne bo dobro djalo, ker imamo za narodne malomarneže in ljudi, ki hočejo na vsak način svojo in svojega naroda sramoto in škodo, prav neusmiljeno oster bič, — upamo pa, da ga ne bo treba rabiti.

Od blizo Buč. V 5. številki »Slov. Gospodarja« z dne 29. januarja je dopis iz Buč, ki govori o tamošnjih občinskih volitvah v občini Buče-Vrnskegorca, ki so se vršile dne 23. januarja t. l. Dopisnik govori o dveh strankah — o Vah-nemčurški in Božiček-slovenski. Vsak, kdor buče razmere le količak pozna in je bral oni dopis, je pač zmajal z glavo in vzdihnil: Moj Bog, kam gremo? V čisto slovenskih in razmerno majhnih Bučah pa že dve stranki! Resnici na ljubo in da se sliši tudi drugo plat zvona, lahko konstatujemo, da na Bučah ni nemčurske stranke in tudi Vah ni nemčur, ampak Slovenec, dá, vrl kat. Slovenec. Vidimo tukaj ono nesrečno osebnost, in namesto, da bi se doma pobotali, obeša se ista pred vsem svetom na veliki zvon.

Evo dokazov! Pri zadnjih občinskih volitvah v Kozjanski trg prikorakal je kozjanskim Slovincem na pomoč s kakimi 15 svojimi občani in volil z nami in ni se prestrašil, ko so kozjanske barabe hodile z gorjaci oborožene po trgu, da bi volilce pretepale. Z nami je volil vsa k o k r a t v državni in deželni zbor. Tako tudi dne 4. novembra t. l. g. Žičkarja za deželni zbor, akoravno so ga silili nasprotniki, naj z njimi glasuje. — Vah je ud kat. pol. društva in se zborovanj vedno udeležuje. Nadalje je ud okrajnega zastopa in vsakokrat je v tem zastopstvu volil s Slovenci. Kot ud ravnateljstva okrajne hranilnice uraduje tamkaj vedno le slovensko. Ne odbijajmo si torej po nepotrebnem mož, kateri so vselej in povsod, tudi o viharjih časih, stali ob naši slovensko-katoliški strani. Za svojo občino Buče je zelo vnet in se pri vsaki dani priliki za njo tudi poteguje. Če g. Vah kot občinski predstojnik z oblastmi nemško uraduje, tega nikakor ne odobrujemo, ampak iskreno želimo, da se hitro poboljša, a poboljšajo naj se tudi njegovi osebni nasprotniki in poravnajte se doma in ne razobešajte svoje revščine pred celi svet. — Svetuje Vam to iskreni prijatelj vrlih, vselej narodnih Bučenarjev.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Katol. politič. društvo in Leonova slavnost v Kozjem. Na pustno nedeljo, dne 22. febr. bo imelo naše »katol. politično društvo za kozjanski okraj« svoje letno zborovanje združeno z Leonovo slavnostjo. Vsopred bo raznovrsten in nastopilo bo več novih govorniških moči. Ob enem bode volitev novega odbora za prihodnjo dobo. — Na vprašanje: Kam pojdemo katol. Slovenci kozjanskega okraja to nedeljo? Odgovorite: V obilnem številu, kakor navadno pojdemo k zborovanju in Leonovi slavnosti h gosp. Mihaelu Horvatu v Sonovo zunaj Kozjega, ker tam se bo začelo točno ob 3. uri popoldne. — K obilni vdeležbi vabi vljudo tudi odbor.

Sodna vest. C. kr. avskultant Trenker iz Celja je prideljen začasno c. kr. okraj. sodišču na Vrnskem.

Promocija. V soboto, dne 14. t. mes. popoldne ob 12. uri je bil na graškem vseučilišču promoviran doktorjem prava gospod Iv. Fermevc, pravni praktikant v Celju.

Iz šole. Gospica Milena Lazareva, učiteljica v »Šolskem domu« v Gorici, je imenovana za učiteljico v Ormožu.

Poroke. V Žetalah so se dne 16. febr. poročili: Valentin Peklič z Zofijo Puh in nevestin brat Janez Puh z Marijo Peklič, sestro ženina Valentina Peklič. — V Zrečah se je poročil g. Hinko Dobnik z gđc. Aloj. Rušnik. Ob tej priložnosti je, kakor se nam piše, nevesta oskrbela krasne svečnjake za en oltar v tamošnji cerkvi. — Vsem: Bilo srečno!

Spremembe v davčni službi. Davčni adjunkt g. Karol Živko pride iz Kozjega v Radgono, davčni praktikant g. Lorenc Kuharič iz Ljutomeru v Rogatec. Višji davčni nadzornik g. Ivan Kopitar pride iz Maribora v Žalec. Davčni nadinspektor gosp. Rudolf Löffelmann pride iz Ptuja v Gradec, g. dr. Josef Seibert iz Maribora v Feldbah; finančni koncipist g. dr. Franc Stožir iz Bruka v Celje, g. J. Kaplenig iz Celja v Liezen; davčni oficial g. Josef Košel iz Radgone v Gradec; davčni adjunkt g. Emil Siegel iz Gröbminga v Celje, g. Robert Stepic iz Judenburga v Radgono; g. Viktor Suske iz Gradca v Maribor, g. Alfred Mihelič iz Slov. Gradca v Ptuj.

Mariborske novice. Zbor Rusinje Nadine Slavjanskij priredi dne 7. m. marcija koncert v mariborskem Narodnem domu. — V soboto je bila pokopana soproga tukajšnjega mesarja gospa Marija Weis. Ranika je zaradi svoje dobrotljivosti posebno dobro znana Vurberčanom. Svetila ji večna luč! — V petek 13. t. m. se je ponesrečil Jožef Potečin v Götzovi pivovarni. Ko je spregal konje, so se isti prestrašili ter ga je jeden konj, katerega je hotel zadržati, vlekel nekaj časa za sabo, da se je precej poškodoval. — Marija Čeh iz Sv. Marjete ob Pesnici, ki je, kakor smo zadnjič poročali, k mleku vodo mešala, je obsojena na pet dni strogega zapora z jednim postom. — 16 letnega Janeza Žnidarja iz Kamnika na Kranjskem so prijeli 11. t. m. v Mariboru, ker je več ljudi ogoljufal. Nadepolen otrok!

Mariborsko porotno sodišče. Dne 9. marca t. l. se začne novo porotno zasedanje letošnje porote v Mariboru. Na vrsto pridejo: J. Fras, zavratni umor; Ignac Pafko, umor; J. Šegula, težka telesna poškodba; Marija Misja, detomor; Martin Dokl, težka telesna poškodba; Jožef Šalamun, umor; Fr. Golob, umor; Jera Bučnik, Eliza Tomažič, Peter Verhnjak, umor, tatvina i. dr. Frančiška Krajnc, detomor.

V Svičini pri Mariboru je užgal lani dne 16. novembra viničar Josip Lopič poslopje gospe Ahčin. Ogenj se je takoj pogasil, Lopiča pa so vtaknili sedaj za eno leto v ječo.

Sv. Peter pri Mariboru. Dne 12. febr. se je v zavodu č. šolsk. sester predstavljala mična igra »Sv. Filumena«. Gojenke so prav spretno izvajale svoje vloge. Igra je vzeta iz časov Dioklecijanovega preganjanja kristijanov in so posamezni prizori prav ganljivi.

Izžrebani porotniki za porotno zasedanje v Mariboru, ki se prične 9. marca t. l.: glavni porotniki: Viljem Berner, pek. mojster; Avgust Blaschitz, strugarski mojster; Franc Havliček, hišni posestnik; Tomaž Jagodič, hišni posestnik; Bogomir Ketz, trgovec; Rudolf Kiffmann, stavb. mojster; Jurij Lendler, posestnik žganjarije; vsi v Mariboru; Jožef Hinteregger, posestnik v Žikarcih; Janez Markuš, gostilničar v Gornji Koreni; Mihael Tischler, posestnik v St. Ilju; Jožef Ledinek, zidar v Kamnici; Alojzij Dobaj, veleposestnik v Gruškovji; Gregor Skof, posestnik v St. Jakobu v Slov. gor.; Franc Peklar, veleposestnik v Gor. Hlapji; Janez Valih, veleposestnik v Pačerniku; Anton Drozg, posestnik v Vajgnu; Alojzij Velebil, posestnik v Malečniku; Aleksander Eichholzer, gostilničar na Kumenju; Karol Autor, posestnik; Avg. Löschnigg, posestnik; Franc Rattey, posestnik; vsi v St. Lorencu nad Mariborom; Matija Koren, posestnik v Marjah; Tomaž Pečar v Rogozi; Jožef Holnthaner v Gornjem Radvanji; Jan.

Komauer, posestnik v Slivnici; Karol Herman, gostilničar na Gornji Polskavi; Jož. Koropec, posestnik v Studenicah; Adolf Selinscheg, trgovec in Franc Wresnig, dimnikarski mojster v Ptuj; Karol Sima, posestnik na Spod. Bregu; Janez Brenčič, posestnik opekarne v Ragoznici; Franc Mravljak, veleposestnik pri Sv. Antonu na Pohorju; Ribard Sons, posestnik v Breznu; Alojzij Grubelnig, veleposestnik v Janževem vrhu pri Arlici; Janez Bruderman star., posestnik v Marnbergu; Blaž Lopot, lesni trgovec v Ribnici. Kot namestniki: Jožef Markl, mesar; Matija Misleta, izvošček; Franc Pershak, krojaški mojster; Jožef Pirh, ključavničarski mojster in hišni posestnik; Friderik Reisman, mežarski mojster; Franc Sorko, hišni posestnik; Karl Tratnik, pasar; Janez Tscherne, mesarski mojster in Jožef Walz, trgovec z mešanim blagom, vsi v Mariboru.

Licenciranje žrebcev za leto 1903 se bode vršilo sledeče dneve: V Ljutomeru v soboto 21. februarja t. l. ob pol 9. uri popoldne na glavnem trgu; v Cmureku v soboto 21. februarja t. l. ob 2. uri popoldne na glavnem trgu; v Slovenigradu v petek 27. februarja t. l. ob 7. uri popoldne na glavnem trgu; v Velenju v petek 27. februarja t. l. ob 10. uri popoldne pri gostilni Rach; v Braslovčah v petek 27. februarja t. l. ob 2. uri popoldne na glavnem trgu; v Ptuj v soboto 28. februarja t. l. ob 10. uri popoldne pri c. kr. postaji žrebcev. Opozorjamo vse konjerejce, da se žrebci, ki niso licencirani, ne smejo pripuščati in da se ti prestopki kaznujejo. Tudi tisti posestniki, ki dobivajo za pripuščanje svojih žrebcev drž. podporo, so dolžni iste pripeljati.

Ljutomerske novice. Vodja ljutomerskega glavarstva upa, da bo postal pri nas okrajni glavar. Ker je hud Nemec, bi se slovensko ljudstvo s takim imenovanjem le razdražilo. — Na tukajšnji nemški šoli se je nekaj lepega dogodilo. Učitelj Pfeifer je slovenski učenki uho tako začesnil, da se bo morala več dni zdraviti. Učitelj se izgovarja, da je bil — pijan!

V Rihtarovcih pri Ljutomeru so potegnili iz Mure 11. t. m. mrtvo truplo 50 do 60 let starega moža. Prepeljali so ga v mrtvašnico v Kapelo.

Ptujske novice. Mestni tajnik g. Ernst Šalon je v nedeljo v Gradcu umrl in bil v sredo v Ptuj pokopan. — Dne 17. t. m. je umrl g. J. Govedič, brat župnika šoštanjkega. — Gca J. Planinc je bila na plesu, a ga je morala kmalu zapustiti, ker jej je postalo slabo. Doma je čez par ur umrla. Imela je srčno hibo. — Tukajšnje okrajno sodišče je vzelo v oskrb Franca Prosenjaka iz Strašgojnc, ker se je hudo pretil Fr. Osenjaku. — Ivan Pravdič iz Trnovskega vrha je v neki ptujski gostilni pojedel drugemu gostu naročeno jed ter si v sare vtaknil dva noža. Zdej mu sodišče izprašuje vest zaradi teh dejstev. — Domača veselica se vrši dne 21. svečana z začetkom ob 7. uri zvečer v gostilni »pri zamorcu« v Ptuj.

Iz Poljčan nam pišejo: V teku dvanajstih ur smo doživeli dve nesreči na tukajšnjem kolodvoru. Dne 14. t. mes. ob pol 4. uri popoldne se je ponesrečil železniški delavec Jurij Rois, oče par otrok; pri prepisovanju premoga iz vozov konjske železnice v vozove južne železnice se je eden voz premoga prevrnil nanj ter ga podsul s težo 5000 kg. Ostal je še sicer živ ter bil takoj prepeljan v mariborsko bolnišnico, a dvomi se o njegovem ozdravljenju. Še hujša nesreča je zadela po 10. uri zvečer — kedaj, ni nihče opazil — železniškega čuvaja Jožefa Robar. Ob 3. uri so našli povoženega in seveda mrtvega na železničnem tiru ležati. Bil je mož jako priljudnega obnašanja ter v obče spoštovan. Nja nesreča nas je tembolj pretresla, ker je še le prejšnjo nedeljo obhajal svoje ženitovanje. Naj v miru počiva žrtva svojega nevarnega poklica!